

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Attico quomodo ecclesias rexerit, & quòd Ioannis nomen ecclesiae
tabulis fecit inscribi, tum autem mortem suam praesciuit. Cap. XXV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

ret Imperatorem suaque prudentia Italos, ne tyrannis facile obsecundarent coram erudiret, Thessalonicam profectus, morbo, ne longius iret, præpeditus fuit. Per Helionem igitur patricium corona Imperatoria ad Consobrinum missa, ille ipse Constantinopolim reuertitur. Sed de his factis multa videmur commemorasse.

De Attico quomodo ecclesias rexerit, & quòd Ioannis nomen ecclesiæ tabulis fecit inscribi, tum autem mortem suam præsciuit.

C A P. X X V.

Atticus Episcopus mirum quantum rebus ecclesiæ dederit incrementi: quippe tum eas prudentia administravit, tum populum doctrina ad virtutem studiosè cohortatus est. Qui cum videret ecclesiam propterea diuisam esse, quod Ioannitæ extra illam conuentus agebant, præcepit, vt de Ioanne, sicut de aliis Episcopis mortuis solet, in precibus mētio fieret. Nam ea ratione complures eorum ad ecclesiam redituros sperauit. Porro ad dādum adeo propensus fuit, vt non modo pauperibus, qui in ipsius ecclesiis erant, diligenter prospiceret, verum etiam vicinis ciuitatibus pecuniam mitteret, qua egentium leuaretur inopia.

Nam Calliopio ecclesiæ Nicænæ presbytero misit trecenos aureos, simulq; literas dedit in hanc sententiam.

Calliopio Atticus, in Domino salutem. Certior equidem factus sum, infinitos in vestra vrbe fame opprimi, piorumque egere eleemosyna. Cum infinitos dico, intelligo multitudinem, cuius certum numerum ostendere nequeo.

Quoniam igitur numerum pecuniæ ipse ab eo accepi, qui diuitias largè, & quasi plena manu, iis, qui eas probè administrant, suppeditat, vsuque venit, vt nonnulli egestate premantur, quo alij, qui opes habent, easque minimè istis largiuntur, penitus explorati sint, tu frater charissime, illos trecētos aureos à me accipe, eosq; in pauperes vti volueris impende. Velis autem in eos conferre, nō qui ventris causa quasi mercaturā per totū vitæ tempus mendicando exercēt, sed qui mendicare erubescūt. Neq; in hac officii parte, vllā sectæ aut religionis cuiusquam rationem ducas, neq; porro

SOCRAT. HISTOR.

respectum ad eos, qui à nobis in fidei sententia dissentiunt, habeas, sed in illud vnum incumbas, vt qui fame cruciantur, eos alimentis subleues. Hoc modo ab illo egentibus, etiam qui longo locorum interuallo ab eo distabant, sedulo prospectum fuit. Porro cum audiret aliquando eos, qui se à Nouatianis propter festi Paschatis obseruationem separauerant, corpus Sabbatij ex insula Rhodo (in ea namq; exul mortem oppetiit) transportasse, sepultura cohonestauisse, & super tumulum ei preces adhibuisse, quosdam noctu eo misit, illisq; dedit in mandatis, vt corpus Sabbatij in alio sepulchro conderent. Qui autem illuc de more suo venerunt, cum tumulum effossum reperirent, de reliquo sepulchrum Sabbatij colere destiterunt. Eodem accedit, quod Atticus in nominibus rebus imponendis disertus fuit. Nam stationem, quæ in ostio Ponti Euxini sita est, veteri nomine *φαρμακεία*, id est, veneficam appellatam, ille *θεραπεία*, id est, medicinam, vel curationem vocauit: ne cum ibi fortè conuentus ageret, locum ad eam rem foedo nomine nuncupatum præscriberet. Quinetiam suburbium quoddam Constantinopolis Argyropolim nominauit, tali causa adductus. Chryfopolis est vetus statio in ipso capite Bosphori. Huius mentionem faciunt complures veteres scriptores, vt Strabo, Nicolaus Damascenus, & admirabilis ille ac disertus Xenophon, qui tum in sexto libro, de ascensu Cyri, tum in primo de rebus gestis græcorum, de eo memorat, quòd ab Alcibiade muro circumdata fuit, & *δεκατευτήριον*, id est locus ad decimas exigendas, in illa constructum. Nam qui à Ponto naue conscensa soluūt, ibi decimas pensitant. Itaque Atticus cum intelligeret locum è regione situm tam splendido nomine donatū, hunc etiam Argyropolim nominandum esse dixit: Quod simul atque protulerat, locus illico illud nomen obtinuit. Præterea cum quidam ei dicerent: Nouatianos non debere intra ciuitates conuentus agere, respondit: non nostis quanta sint incommoda perpessi, dum nos regnantibus Constantio, & Valente graui persecutionis procella iactæremur: & quòd aliis quoque temporibus se testes fidei nostræ præbuerint. Quin etiam iam olim ab ecclesia separati, nihil de fide nouare aggressi

gressi sunt. Adde his, quod cum Nicææ esset Episcopi ordinandi gratia, ibiq; Asclepiadem Nouatianorum Episcopum ætate admodum ingrauescente cerneret, rogauit, quot annos fuisset Episcopus. Cui quinquaginta respondenti, Beatus, inquit, es reuera, qui tanto temporis spatio tam præclarum munus administraueris. Ad eundem porro Asclepiadem dixit: Nouatum equidè laudo, Nouatianos autem neutiquam probare possum. Hoc eius dictum tanquam insolens & valde peregrinum admiratus Asclepiades, quomodo, inquit, istud dicis, Episcope. Tum Atticus, ego, inquit, illum laudo, quod cum illis qui idolis sacrificassent, communicare recusauit. Nam istud ipsum ipse equidè fecissem: at Nouatianos minimè probo, quòd laicos, qui leuiter deliquerint, communione excludant. Ad hæc respondet Asclepiades: præter idolis sacrificandi peccatum, sunt alia multa peccata ad mortem, vti ex sacris literis perspicuū est, ob quæ vos solum clericos, nos laicos etiam communione excludimus, potestate soli Deo illis ignoscendi permessa. Itemque Atticus suam ipsius mortem præsciuit. Quippe Nicæa decedès, dixit Calliopio illius ecclesiæ presbytero, matura Constantinopolim ante autumnum accedere, vt me viuum denuo cernas: quòd si moram feceris, non me vita fruentem reperies. Neque cum istud diceret, aberrauit à vero: quippe vigesimo primo anno, quo Episcopatū gesserat, sexto Idus Octobris morte occubuit, ad vndecimum consulatum Theodosii, & Cæsaris Valentiniani primum. Imperator Theodosius Theffalonica reuertens, ad funus eius efferendum non peruenit. Nam pridie quàm Imperator Constantinopolim ingrederetur, Atticus sepulchro conditus fuit. Haud diu post ad decimum Calend. Nouembris renunciatio Valentiniani Iunioris indicta est.

De Sisinio qui Attico in Constantinopolitano Episcopatu successit. CAP. XXVI.

Post mortem Attici, de Episcopo deligendo vehementer certatū est, dum alij alium in eo honoris gradu collocare laborarent. Nam Philippum presbyterum nonnulli, alii Proclum, qui etiam presbyter fuit, cupiebant: sed populus vniuersus communi consensu Sisinium designari

23 delide-